

Tronfjellposten

SPECIALUTGAVE Nr. 12

Uke 37 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda, Shantibu, Norge 1993. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
[-Innenfor Paramanandas aura](#)
[-Guru kripa](#)
[-Besøk av venner fra Norge](#)
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

Innenfor Paramanandas aura

Tre år etter forrige gang, landet Asgeir og jeg på ny som planlagt i Kalkutta fra Norge via Moskva. Under oppholdet på flyplasshotellet i Moskva hadde vi blitt kjent med et bengalsk ektepar fra Salt Lake i Kalkutta, doktor Sailendra Datta og hans kone Ila, som hadde vært på besøk hos slektninger i Tyskland. Jeg så dem først bakfra i spisesalen fordi Ila Datta var et stort blikkfang med sitt lange, utslåtte hår som faktisk nesten subbet gulvet når hun gikk. Håret var altså like langt som henne selv, og bortsett fra Balyogi i Syd-India hadde jeg aldri sett et så langt hår før. Siden de begge så både tiltalende og imøtekommende ut, tok jeg uvanlig nok mot til meg og innledet en samtale. Vi fikk etter hvert god kontakt, og jeg ble invitert hjem til dem i Salt Lake i Kalkutta, hvor jeg senere en gang dro på besøk sammen med Sobbo. Jeg hadde fortalt dem om Paramananda og Banagram ashram, og en helg reiste de ut dit og ble mektig imponerte. Og siden den gang har de vært ivrige tilhengere av Paramananda og vært en av Paramananda Missions viktigste støttespillere i Kalkutta.

Trishan kom og hentet Asgeir og meg på flyplassen, og derfra reiste vi direkte ut til Banagram ashram hvor Paramananda ventet på oss. Som alltid var det ubeskrivelig vidunderlig å treffe Paramananda, som nesten bokstavelig talt smilte som en sol, og som vanlig ble det orden på det meste etter at vi hadde truffet ham i hans fysiske form. Så snart jeg var alene med ham i hytta hans om kvelden, løste han på sin uforlignelige måte alle de problemene jeg hadde følt i mitt sinn tidligere hjemme i Norge.

Et slikt typisk møte med ham alene på rommet hans kunne ofte fortone seg slik at jeg kom inn i hytta til ham etter å ha blitt tilkalt, siden jeg aldri kom av meg selv fordi jeg alltid var veldig nøye med at jeg ikke skulle forstyrre ham. Som sedvanlig ville han sitte på den enkle, oppmurte jordsenga si, og han ville straks be meg om å bolte døra bak meg for at vi ikke skulle bli forstyrret (for som allerede nevnt, finnes det overhodet ingen tanke om privatlivets fred i India – hvis noen forstår at døra er åpen, vil de bare strømme inn for å gjøre *pranam* til Paramananda). Deretter ville han vennlig be meg om å sitte.

Som regel ville jeg i beskjenhet og respekt sette meg på gulvet foran senga hans, men ofte ville han insistere på at jeg skulle sette meg ved siden av ham i senga. Han ville alltid smile og stråle som en sol, og se på meg med et vidunderlig kjærlig blikk, som om ingenting i hele verden kunne glede ham mer enn å se meg. Han ville sitte

slik rolig, med en enorm aura som omtrent var til å ta og føle på. Jeg hadde gjerne kommet inn med hodet fullt av tanker og spørsmål, men så snart jeg satt der foran ham og smilte litt sjenert tilbake, fordi jeg opplevde hans smil som så utrolig smittende, forsvant alle mentale uromomenter bokstavelig talt som dugg for sola. Det var nærmest en helt overjordisk opplevelse å sitte slik foran ham, og jeg følte meg alltid umiddelbart som støvsugd i sinnet – det ble som et vakuum – og all min konsentrasjon ble fokusert i *ajñachakra*, eller det såkalt «tredje øyet» i panna.

For meg føltes det nok å bare sitte slik i stille, kjærlig kommunikasjon og bare betrakte dette mest vidunderlige menneskelige vesenet foran meg. Men Paramananda ville alltid bryte stillheten og si, nesten litt sjenert han også: «Bjørn, si noen ting!» Og for meg ville det alltid være forferdelig vanskelig å si noe, enten fordi jeg ikke kunne komme på noe å si, eller fordi jeg syntes ord virket helt overflødig, eller fordi jeg var i ferd med å bli såpass absorbert at det å plutselig skulle tenke, formulere og å ytre noen ord, føltes som den største vanskelighet av verden! Så Paramananda ville alltid komme meg til unnsetning og begynne å si noe selv, og ta opp nøyaktig de tankene og spørsmålene jeg hadde hatt i hodet før jeg hadde gått inn til ham. Og så ville han gi de mest enkle, klare, vidunderlige og inspirerende forklaringer og svar på alle spørsmål og problemer.

Slik var Paramananda – eller i hvert fall var det slik jeg opplevde ham. Han var et unikum av et menneske som ingen beskrivelse kan yte noen rettferdighet. Hele tiden var han så utrolig vennlig, omsorgsfull og imøtekommende, og han var tryggheten selv og visdommen selv. Som regel ved slike hyttebesøk ville han overøse meg med godterier og frukt han hadde fått fra besøkende tilhengere gjennom dagen. Han visste alltid hva jeg likte og at jeg var spesielt glad i bengalske søtsaker lagd med melk. Så hvis han fikk slike godsaker, ville han alltid spare dem til meg. Og da jeg var der hos ham, ville han alltid finne dem fram, by meg ivrig og si raust: «Bjørn, spis – spis! Dette vil ikke skade deg på noen måte. Spis – spis mer!» Og så ville han lesse på asjetten min og se på at jeg spiste opp alt og ble tilfredsstillt. Helt fantastisk! Paramananda bare ga og ga alltid på alle måter.

Guru kripa

En av de dagene i midten av oktober 1987 hendte det noe helt enormt som det praktisk talt nesten er umulig å skrive om. Asgeir og jeg hadde blitt innkvartert i det østligste rommet i kontorbygningen hvor vi begge tilbrakte mye tid i meditasjon sammen. En formiddag etter at vi hadde badet om morgenen, og mens Paramananda som vanlig satt utenfor hytta si og talte til besøkende og andre i *satsanga*, satt Asgeir og jeg begge i dyp meditasjon. I lang tid hadde jeg hatt veldig gode meditasjoner hvor mitt sinn ble absorbert inn i en énhet. Når dette inntraff, hadde jeg ingen bevissthet om kroppen min. Blodsirkulasjon, åndedrett og hjerterytme gikk da ned til et absolutt minimum, og all sanseapparat trakk seg inn og falt til ro. I mitt sinn stilnet alle aktiviteter, og det var ingen bevissthet om tid eller sted, navn eller form. Siden min *sadhana* var *jñanayoga* og jeg meditererte uten noen *ishta* eller imago (bilde eller symbol), og også uten mantra, ble mitt sinn mer som en abstrakt énhet.

Mens jeg var fullstendig absorbert i dette, skjedde det plutselig – som om noen skulle ha slått på en bryter – noe helt, helt annet som ikke lar seg beskrive, rett og slett fordi det ikke finnes ord, og fordi det umulig kan finnes ord. Jeg kan bare si én ting – det var ikke noe sinn mer.

I denne verden er sinnet alt. Alt vi opplever og erfarer, opplever vi og erfarer gjennom sinnet. Sinnet er mediet som alle inntrykk i livet går igjennom, både sansinntrykk fra den fysiske verden, og alle tanker og følelser, osv., fra den mentale verden. Uten sinnet er det ingen skapelse og intet univers – hele Kosmos forsvinner! Og alle språk med alle ord i hele verden er lydytringer som formidler ideer, inntrykk, tanker, følelser, bilder, symboler, opplevelser, erfaringer, osv., osv., fra den fysiske og den mentale verden – alt gjennom sinnet. Uten sinnet er det ingen referanseramme for noen ting, og derfor er det umulig å beskrive noe som er uten sinn. Hvis vi prøver, forstår vi straks at det blir feil. Allerede i utgangspunktet, hvis jeg for eksempel prøver å bruke ord om det som en «tilstand», eller «dimensjon», eller «opplevelse», eller liknende, blir det helt feil, fordi disse ordene refererer til kjente ting som har med sinnet å gjøre, og som vi kan forstå gjennom sinnet. Men noe uten sinn, med alt det som det refererer til, kan vi umulig tenke oss – tanken når ikke dit – så derfor er det også umulig å beskrive det.

Men for at det i det hele tatt skal være mulig å snakke om det (uten å si noe som helst om hva det egentlig er), er det blitt brukt ord i sanskrit som veiledning. Og ordet er *turiya*, som i europeiske språk som oftest blir oversatt med «transcendens», som bare antyder at sinnet er blitt transcendent – altså hinsides sinnet. I *turiya* blir

tattvamasi («Du er Det») en realitet, og stort mer kan man ikke si om akkurat det. Men man kan fortelle om omstendighetene rundt og om livet etterpå, selv om det nødvendigvis må bli «å gå rundt grøten» og ikke «den virkelige tingen». Man kan si alt hva det *ikke* er, som for eksempel at det ikke er lys, men heller ikke mørke; ikke liv, men heller ikke død, osv. i det uendelige, men man kan aldri si *hva* det er! Imidlertid er det muligens akseptabelt å antyde at det er selve kilden til liv – det statiske potensialet hvorfra alt blir til liv og dynamisk væren.

Senere, etter at både Asgeir og jeg hadde kommet tilbake til sansene våre igjen, men fremdeles satt stille på samme sted, kom ashramens dyktige homeopat Dipti (Swami Boomananda) gledesstrålende bort til oss og sa at Paramananda hadde fortalt til forsamlingen der ved hytta hans at Asgeir nå hadde veldig god meditasjon, og at han var i *turiya*. Jeg visste ikke hva som hadde skjedd med Asgeir, og på den tiden sa heller ikke ordet *turiya* meg så mye, men jeg visste visselig hva som hadde skjedd med meg, og uten å si noe tilbake til Dipti, tok jeg det som en slags bekreftelse fra Paramananda på det som nettopp hadde «skjedd» med meg. Jeg husker at den første tanken som kom til meg etterpå, etter at sinnet mitt igjen var blitt aktivt, var at dette var den «tilstanden» eller «virkeligheten» Paramananda var i hele tiden.

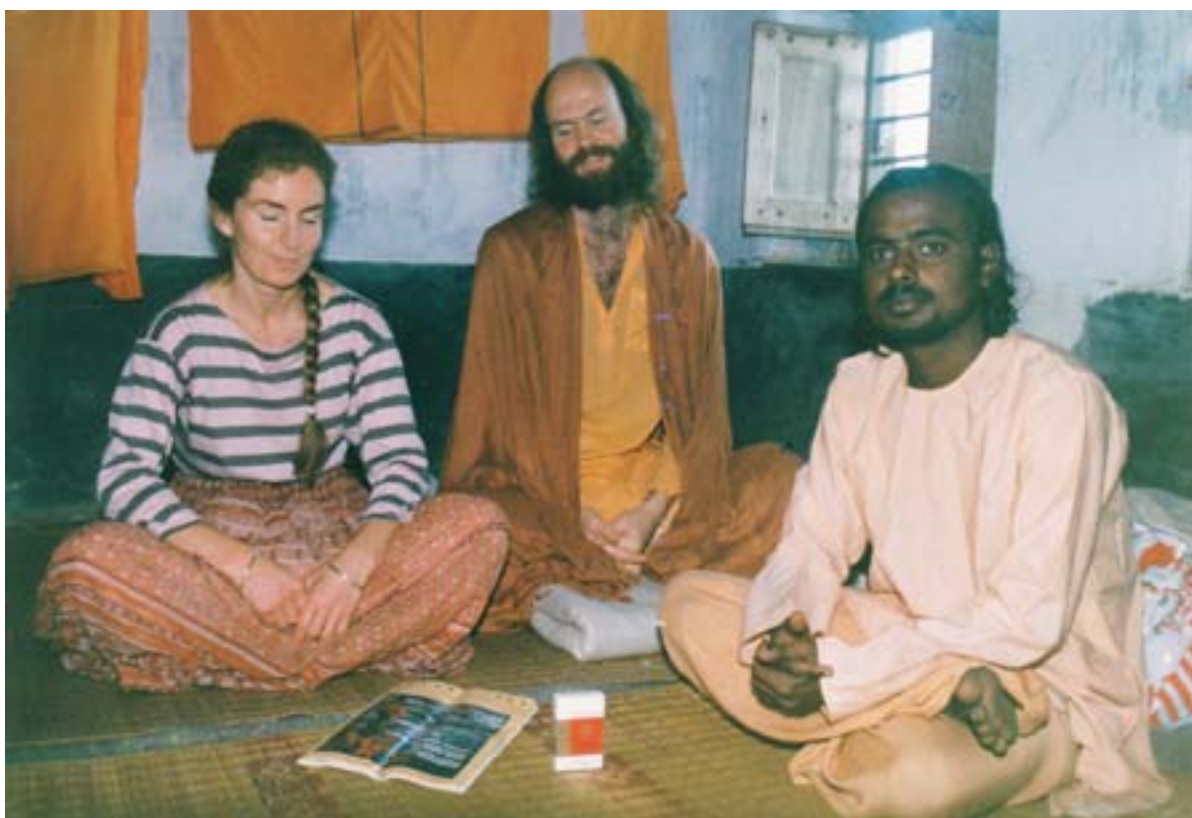
Asgeir og jeg snakket aldri om dette sammen, og jeg snakket heller ikke med noen andre om det, ikke engang med Paramananda. Ikke før han var kommet til Norge første gangen og vi satt alene sammen på Shantibu i Alvdal. Da plutselig en dag tok Paramananda det opp selv, og spurte meg forsiktig om jeg kunne beskrive det som hadde skjedd med meg i Banagram «den gangen». Jeg skjønte straks hva han siktet til, og et øyeblikk prøvde jeg i mitt sinn å lete etter ord fordi jeg sååå gjerne ville gi det et uttrykk. Jeg åpnet til og med munnen for å prøve å si noe, men i samme øyeblikk innså jeg at det var fullstendig fåfengt, og bare ristet resignert på hodet og sa smilende: «Nei, det er helt umulig.» «Ja, det er umulig», samtykket Paramananda, også smilende, mens han fortsatte: «Det er det som kalles *turiya*, og det skjedde ved *guru kripa* (guruens velsignelse).»

Etter denne «hendelsen» ga ikke lenger meditasjon noen mening for meg – alt var som meditasjon og det var ikke lenger noen spesiell meditasjon – og min intense, rastløse lengsel ble borte – den var blitt fullstendig tilfredsstillt. Det jeg hadde søkt fant jeg. Jeg visste «hvem» jeg var og «hva» jeg var, og jeg visste hva «alt dreide seg om i livet». Jeg hadde ikke lenger kvaler eller hodebry om meg selv, Gud eller Livet som sådan. Jeg visste mange ting – jeg visste alt det som virkelig var verd å vite. Men bortsett fra det fortsatte alt som før. Ingen andre visste hva som hadde skjedd, og jeg følte heller ingen behov for at noen skulle få vite om det. Det var bare Paramananda som vis-

ste hva jeg visste. Den kunnskapen han hadde beskrevet i sitt brev til meg bare drøye tre måneder tidligere (02.07.1987), og som han kalte *brahmajñana*, hadde nå blitt en del av mitt liv, og hans ord til meg hadde gått i oppfyllelse.

Besøk av venner fra Norge

På denne tiden ble jeg kjent med flere andre av Paramanandas sannyasins, som Swami Pragyananda, eller bare «Mihir», som vi helst kalte ham, Swami Shankarananda, Swami Atmananda og Swami Krishnananda. Swami Bhagavananda hadde jeg allerede truffet forrige gang, og Swami Nishkamananda (Mura-ri), Swami Keshabananda (Mama), Swami Boomananda (Dipti), Pabitra Prana (Tapi Ma) og Yogu Ma var som før fast inventar i ashramen. Tripti Ma (Samhita Prana) holdt på den tiden til ved Howrah utenfor Kalkutta for å se på mulighetene for å starte en kvinneashram der. Men hun kom til Banagram innimellom, og jeg traff henne første gang den 27. oktober i et svært hjertelig gjensyn. Alle disse (unntatt Yogu Ma) gikk i *gerrhua* – de saffranfargede klærne til sannyasins i India – mens jeg gikk i de vanlige hvite klærne til en *brahmachari* eller novise. Siden jeg var sammen med alle disse hver dag og tilbrakte mye tid i samtaler med mange av dem, følte jeg for å være mer lik dem i det ytre også.

Anne Siri Rodum (venstre), Bjørn i gerrhua (midten) og Mihir (Swami Prajñananda), i Bjørns rom i Banagram ashram i november 1987. Foto: Torleif Sund.

Så en gang da Paramananda var på reise i Bengal og jeg en dag ble med Sobbo og hans familie til deres hjem i Seoraphulli, sammen med Tarun, Swami Purnananda og Tapi Ma, fant vi ut at Sobbos kone Ranu skulle farge klærne mine oransje med gerrhua. Jeg tenkte at nå ville jeg prøve å se hvordan det var å være sannyasin – jeg ville se om jeg ville føle meg noe annerledes. Men fremfor alt ville jeg være som en av dem, og Paramananda hadde jo forrige gang jeg var i India, sagt at jeg kunne gå med *gerrhua* hvis jeg ville. Så jeg tenkte at det var en god anledning til å prøve det nå. I India er det en ytterst alvorlig handling å gi *sannyasa* og *gerrhua* klær til noen, og det kan bare gis av en som selv er sannyasin og kompetent til å innvie andre. Hvem som helst kan ikke bare gå med slike klær – det vil ikke bli akseptert. Og det var mange som ikke visste at Paramananda allerede hadde gitt meg *sannyasa* nesten tre år tidligere. *Sannyasa* er dessuten et stort rituale som går over flere dager, og ingen hadde sett meg i et slikt rituale. Men det ble positivt mottatt blant alle i Banagram da jeg igjen kom dit. Det var bare en som reagerte med stor skepsis, og det var politimannen og tilhengeren Biplob, som mente at jeg hadde tatt *sannyasa* fra Ranu!

Grunnen til at jeg hadde reist med Sobbo til Seoraphulli, var at vi sammen skulle videre til flyplassen i Kalkutta for å møte Torleif og hans samboer, sykepleieren Anne Siri, som skulle komme med fly fra Norge. De ankom en dag forsinket mandag den 9. november, og via en overnatting i Sobbos hjem, reiste vi videre til Banagram hvor Paramananda var tilbake og ventet på oss. Da han hørte

Sannyasins og foreldreløse gutter sammen med noen landsbygutter, i ashramen i november 1987. Stående fra venstre er Swami Tapeswarananda, Swami Saha-jananda (Hari), og Pradip - den aller første foreldreløse gutten i ashramen. Helt til høyre er Swami Chitbilasananda (Madhan). Disse tre sannyasiene pleide å ha ansvaret for de foreldreløse guttene. Både Tapeswarananda og Madhan har siden da forlatt sine kropper. Legg merke til byggingen av pillarer i bakgrunnen til den første skolebygningen i ashramen. Foto: Torleif Sund.

at Torleif og Anne Siri ikke var gift, men var samboere, uttrykte han smilende: «Åh, veldig avansert!» Slikt var jo ellers helt uhørt i India hvor man aldri hadde hørt om noe slikt, eller i det hele tatt kunne tenke seg muligheten av. Så de fant fort ut at det var mye lettere å si til folk at de var gift enn å prøve å forklare hva som mentes med samboerskap!

De neste dagene var Torleif, Anne Siri, Asgeir og jeg, og noen ganger også Mihir, nesten hver kveld inne i hytta til Paramananda. Torleif var adskillig mer snakkesalig enn meg, og hadde alltid mange spørsmål om alt mellom himmel og jord, så samtalene gikk livlig utover natta. En av disse kveldene tilkalte Paramananda meg før de andre for å gi meg noen gode, personlige råd. Han sa mange ting, og så sa han plutselig at jeg var en yogi med *samskaras* (inntrykk) fra Himalaya. Jeg registrerte taust det han sa, og det ble ikke noe mer snakk om det. Deretter kom de andre inn, og vi hadde det alle hyggelig sammen. Svært ofte ble det snakket om Norge og Paramanandas komme dit. I et brev til ham som jeg hadde skrevet i desember 1986, lot jeg ham få vite at jeg ville komme til India for å hente ham til Norge, så snart han var klar til å reise, så han skulle slippe å reise alene. I sitt svarbrev til meg i februar 1987, svarte han at han ennå ikke hadde bestemt når han skulle reise, og at han skulle la meg få vite datoen senere. Siden den gang hadde det ikke vært noe snakk om noen Norges-tur, men nå ble det altså igjen brakt på bane og aktualisert.

Torleif og Anne Siri ble i fire uker. Den siste uka ble jeg med dem på en liten rundtur. Først besøkte vi, sammen med Sobbo, Tattvamasi Ashram, som, som allerede nevnt, var en gren av Paramananda Mission i Singur, og deretter Sri Anandas barndomshjem i Hooghly og Bandel Church, hvor han gikk på skole. Videre besøkte vi Dakshineswar og Belur Math sammen med Trishan og Tripti Ma. Og så til slutt viste disse to oss forskjellige severdigheter rundt omkring i Kalkutta. Torleif og Anne

Siri reiste med fly tilbake til Norge natt til den 8. desember. Selv reiste jeg via Bally og Seoraphulli til Tapaban Ashram i Raina, som Paramananda hadde startet noen år før og hvor Swami Purnananda var leder. En dag etter kom også Asgeir sammen med Purnananda, som hadde hentet ham fra Banagram, og sammen viste Purnananda oss bl.a. et sted i nærheten hvor Paramananda, den gang Robin Maharaj, hadde praktisert sin *sadhana* før han kom til Banagram første gangen.

Purnananda var noen år eldre enn oss andre, med stort, tykt, krøllete hår og stort skjegg, og var flott å se på. Han var alltid rolig og meditativ med en fattet fremtreden og rak holdning, og så for oss ut som selve prototypen på en sannyasin. Men han kunne også være livlig og hadde stor sans for humor. I tillegg snakket han et utmerket engelsk og var alltid veldig vennlig og hjelpsom. Han var ofte med Paramananda på reiser i Bengal, og vi la merke til at Paramananda pleide å tiltale han med det muslimske navnet «Hazrat». Da vi spurte hvorfor, fikk vi vite at det var fordi Purnananda ikke var så begeistret for muslimer og faktisk hadde vært engasjert i en fanatisk hinduorganisasjon som konverterte muslimer over til hinduismen, før han traff Paramananda. Så for å erte ham litt for dette, kalte altså Paramananda ham for «Hazrat»!

Imidlertid er det en vakker historie fra Purnanandas *sadhana*-liv som kan fortelles, som han selv har skrevet til meg og som jeg bare kan gjengi kort her. Før Purnananda ble stasjonert i Raina ashramen tilbrakte han et år i ashramen til Swami Baulananda, Paramanandas guru, ved Perantapalli, nær kilden til elven Godavari, langt inne i jungelen i Andhra Pradesh. Baulananda hadde da allerede forlatt sin kropp, men hans disipler og tilhengere skjøttet ashramen, som ble kalt «Ramakrishna Hermitage». En fantastisk atmosfære pleide å råde der, og Paramananda kalte det 'Gupta Brindavan' eller 'Skjulte Brindavan'.

En dag traff en forrykende storm det idylliske stedet. Da Purnananda sto opp fra sin sedvanlige ettermiddagsmeditasjon til lyden av larmende torden og kom ut fra hytta, ble han vitne til en natur som allerede var grepet av fryktelig ødeleggelse. Den vanligvis så rolige bekken som sildret nedover steinene fra åssiden like bak husveggen, hadde forvandlet seg til et voldsomt vassdrag som førte med seg flere falne trær og som dyttet store steiner foran seg mot Godavari-elven lenger nede. Til å begynne med nøt Purnananda naturdramaet og satte seg ned på en stol på verandaen utenfor hytta for å bivåne det hele.

Men da flere småbekker brøt ut fra hovedbekken og omringet hytta, vurderte han at det ikke lenger var trygt å oppholde seg der. Høye tordenbrak og drønn fra en natur i voldsom bevegelse hørtes overalt, og snart ville nattas bekmørke sette inn. Da han innså at hytta hans kunne falle sammen når som helst, så han seg rundt etter et sted hvor han kunne søke ly for natta. Men så snart han forlot verandaen ble han fanget av vannmassene og ført nedover med strømmen. Bare med nød og neppe klarte han å holde fast i et klippeutspring som han kunne sitte på. Bak ham var det en stor kampestein som det flommende vannet braste rett inn i og forårsaket en kontinuerlig vannsprut som holdt ham gjennomvåt. Plutselig senket mørket seg og han kunne ikke å se noen verdens ting, samtidig som han vedvarende var søkkvåt og hadde en tom mage som ikke hadde fått mat siden frokost.

Den dumpe lyden av fallende trær og brakket fra rullende steiner fortsatte utover den tilsynelatende endeløse natta, og han følte at han ville skli utfor klippen og falle i vannet når som helst. Fra hjertets dyp oppsto det spontant en bønn om å bevare kroppen hans, og han ba til Paramananda om at han måtte ta vare på flere mødre som var i ashramen nedenfor. Men i denne høyst dramatiske og utrygge situasjonen, mens han når som helst kunne møte døden, følte han også en dyp smerte over at han hadde kastet bort sitt liv og at han hadde mistet sin guru. Så det hersket mørke både inne og ute. Kroppen hans var fullstendig gjennomvåt og han kunne bare føle litt varme i ryggraden, men på et tidspunkt kunne han ikke føle kroppen sin i det hele tatt. Slik fortsatte natta, og en gang gled en slange over kroppen hans. Meget senere ble han var et svakt lys som åpnet seg foran øynene hans, mens regnet gradvis avtok og de voldsomme torden- og buldrelydene forvant. Han måtte klype seg i armen for å bekrefte at han fremdeles var i live!

Kort tid etter denne hendelsen, da Purnananda hadde reist fra Perantapalli og kommet tilbake til Banagram ashram, hørte han fra Tapi Ma at Paramananda, mens han satt i *satsanga* med en rennende nese og bløtgjorde håndkle etter håndkle, hadde sagt at «Anup [Purnanandas guttenavn] er i vanskeligheter. På et eller annet vis

sitter han på en stein helt omgitt av vann». Da de først hadde møttes etter Purnanandas tilbakekomst hadde det ikke vært noen ordveksling mellom dem, men da de ei natt litt senere hadde gått sammen fra landsbyen til ashramen og de var alene, brøt Paramananda stillheten mellom dem og spurte om hvordan oppholdet i Perantapalli hadde gått.

Purnananda svarte med et motspørsmål: «Vet du ikke det?», og stakk lekent en finger inn i siden hans. Da løftet Paramananda ham høyt opp i været som et lite barn og sa: «Jeg skal kaste deg i dammen! Vet du ikke at brystet mitt smerter etter å ha stoppet alle steinblokkene og kampesteinene? Og det har blitt hauger av bløte håndkler fra min rennende nese!» Da husket Purnananda at selv om han hadde vært dyvåt i så lang tid ble han ikke forkjølet, og han følte heller ingen smerte i kroppen, så han sa: «Guruji, hvis vi legger all denne smerten til side, er det en kjempesmerter som gjenstår, og det er at selv etter å ha mediteret så mye klarte jeg ikke å forbli et vitne. Det er mitt største nederlag.» Paramananda sa da: «Du har fått et nytt liv nå. Etter denne hendelsen vil det en gang til komme en livsutfordrende lidelse i livet ditt. Forbli rolig gjennom den perioden.» Og etter at Paramananda hadde forlatt sin kropp møtte Purnananda denne lidelsesfulle opplevelsen.

Asgeir og jeg ble hos vår gode venn og guru-bror Purnananda i Raina-ashramen i tre dager og reiste så tilbake til Banagram.

Paramananda i Banagram ashram i november 1987.
Foto: Torleif Sund.

Swami Paramananda foran, og bak fra venstre, Swami Swarupananda, Soumen, Nagen fra Banagram landsby, Swami Tapeswarananda, Swami Keshabananda, og Swami Purnananda, helt til høyre. Banagram ashram, november 1987.
Foto: Torleif Sund.

Over: Trishan (nå Swami Parameshwarananda) i Kalkutta, desember 1987. Et svært sjeldent bilde på den tiden, siden Trishan aldri tillot at noen tok bilder av ham, for han ville ikke etterlate seg noe preg på ettertiden, sa han. Foto: Anne Siri Rodum.
Til høyre: Anne Siri og Bjørn utenfor rommet til Sri Ananda i familiens hus i Hooghly, desember 1987. Foto: Torleif Sund.

Torleif, Anne Siri, Sobbo og Bjørn besøkte barndomshjemmet til Sri Ananda Acharya i Hooghly, helt først i desember 1987. Øverst til venstre ankommer vi Baral Lane med sykkeldrosje. Det store, gamle familiehuset ligger i denne gaten. Øverst til høyre er vi i den store hagen som går ned til Ganges, og i de to bildene over er vi inne i det store, åpne gårdsrommet foran tempelet til Krishna og Radha. Forfallet var veldig stort fra hva vi leser om i Sri Anandas selvbiografiske tekster, og hele det store huset er nå leid ut til mange familier som ikke er i slekt. Alle fotos: Torleif Sund.

ORDLISTE (forenklet)

- ajña-chakra** – sinns-senteret; populært kjent som «Det Tredje Øyet» det sjette senteret i astralkroppen, som korresponderer til hypofysen i det endokrine kjertelsystemet i den fysiske kroppen.
- brahmajñana** – 'kunnskap om Brahman'; Guds-realiserings.
- guru kripa** – guruens velsignelse.
- ishta** – 'idol' eller 'imago'; objekt for tilbedelse eller hengivelse.
- jñana-yoga** – visdommens yoga; en av de viktigste yoga-formene hvor intellektets skjelneevne tradisjonelt er hovedfaktoren i øvelsen; vitenskapen som demonstrerer at ved selvkunnskap, selvkontroll og selvanerkjennelse, kan mennesket nå livets høyeste mål, og som lærer et system av selvutvikling gjennom utvidelse av forståelsen, med et siktepunkt mot å overskride begrensningene til natur og sinn.
- pranam** – respektfull hilsen, som finnes i flere former og variasjoner.
- sadhana** – 'som leder rett mot målet'; en persons åndelige sannhetssøken (som innbefatter personlig forpliktelse og øvelse); den samlede bestrebelse – fysisk, emosjonelt og åndelig – for å realisere livets høyeste mål.
- samskara** – inntrykk (i sinnet).
- satsanga** – 'samling om sannhet'; en populær samværsform med spørsmål og svar, mellom guru og disipler eller åndelig overhode og publikum.
- tattvamasi** – «Du er Det»; en av de mest berømte formlene fra Upanishadene og Vedantafilosofien, og et mye brukt mantra.
- Trishan** – en av de nærmeste mannlige disiplene til Paramananda, født 19. april 1957, som senere tok sannnyasi-navnet **Swami Paramaeswarananda**.
- turiya** – «det fjerde bevissthetsplan»; den transcendentale eller superbevisste tilstand, hinsides de tre vanlige bevissthetstilstandene – våken, underbevisst og ubevisst; «Rishi-tilstanden» eller realisert.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.